

Arrest

nr. 167 517 van 12 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE CAUWER en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2009 werd de verzoekende partij betrapt bij prostitutie en gaf ze zich uit voor TO. Hierop werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend (formulier A).

Op 13 oktober 2009 werd de verzoekende partij vrijgesteld uit het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Op 2 november 2009 werd door de verzoekende partij, onder de identiteit van JI, een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 juli 2010 was de verzoekende partij betrokken bij een vechtpartij waarbij de politie van Antwerpen tussenkwam. Zij werd in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig tot 25 juli 2010.

Op 6 december 2010 werd voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 4 februari 2015 bood de verzoekende partij zich samen met de Belgische onderdaan R.W. aan bij het gemeentebestuur van Sint-Niklaas teneinde een wettelijke samenwoning af te sluiten.

Op 26 februari 2015 werd ten aanzien van de verzoekende partij andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Op 12 augustus 2015, bij arrest nr. 170 568, verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beslissing van 26 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Inmiddels op 12 maart 2015 legden de verzoekende partij en de heer R.W. een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Sint-Niklaas.

Op 6 mei 2015 adviseerde het parket van Dendermonde positief wat betreft het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekende partij en haar wettelijk geregistreerde partner, R.W.

Op 19 juni 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische wettelijk geregistreerde partner, R.W.

Op 10 december 2015 werd voormelde verblijfsaanvraag geweigerd middels een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat niet afdoende werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2015 werd ingediend door:

*Naam: I. Voornaam: J. Nationaliteit: Nigeria Geboortedatum: (...)1987 Geboorteplaats: Uwelu
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9112 SINT-NIKLAAS*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt: Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*
(...)

3' worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014). echter, deze gegevens hebben betrekking op het jaar 2013, en zijn bijgevolg onvoldoende recent om mee in overweging genomen te worden bij de beoordeling van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

- attest van de Hulpkas voor Werkloosheid dd. 17.09.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode december 2014 - augustus 2015 een werkloosheidsvergoeding ontving: echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsvergoeding niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon,

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analysé die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij citeert de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat ze nooit de behoorlijke gelegenheid heeft gehad om haar zaak te verdedigen. Op geen enkel ogenblik werd rekening gehouden met de argumenten die door haar werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien zij daartoe de kans zou hebben gehad. Verder stelt ze dat de omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van de aanvraag door de administratieve overheid in elk bijzonder geval moeten worden onderzocht en ze is van oordeel dat de overheid in casu niet tot een onderzoek van de zaak is gekomen. Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij recente stukken bij ten bewijze dat haar partner wel degelijk actief naar werk heeft gezocht. Verder stelt ze dat het bedrag dat gelijk moet zijn aan ten minste 120% van het leefloon tarief slechts een referentiebedrag is. Indien de bestaansmiddelen lager zijn dan dit referentiebedrag dan moet de verwerende partij verplicht over gaan tot een individuele behoefteanalyse om te bepalen welke bestaansmiddelen er nodig zijn om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Ze verwijst hierbij naar de zaak Chakroun. In casu is er geen individuele behoefteanalyse uitgevoerd, hetgeen volgens de verzoekende partij een schending inhoudt van de motiveringsplicht en van artikel 42, § 1, 2de lid van de vreemdelingenwet. Voorts bekritiseert de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken partner bewijst dat hij actief werk zoekt. De verzoekende partij meent dat zulks haaks staat op de gedachte achter de werkloosheidsuitkering. Zo wordt in België een werkloosheidsuitkering pas toegekend nadat is vastgesteld dat de werkzoekende een reële band heeft met de arbeidsmarkt en op voorwaarde dat hij werkwilbig is. Zij meent dat er in casu sprake is van machtsoverschrijding. Voorts wijst zij er op dat er ook rekening dient te worden gehouden met de aanwezigheid van haar partner die zij geruime tijd kent, met wie zij een affectieve band heeft opgebouwd die zij op duurzame wijze wenst verder te zetten. Door de uitwijzing zal zij weggerukt worden van haar partner en haar sociale omgeving waaronder de kerkgemeenschap. Volgens haar is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij lijkt aan te geven dat ze niet al haar argumenten heeft kunnen aanbrengen bij haar aanvraag, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij wel degelijk de gelegenheid werd geboden om al haar argumenten en stukken aan te brengen bij het indienen van haar aanvraag. Bij het indienen van de aanvraag op 19 juni 2015 werd aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 18 september 2015, nog een aantal ontbrekende documenten voor te leggen, waaronder de bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten van de Belgische partner. Van de verzoekende partij die een aanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan worden verwacht dat zij als

dusdanig weet welke bewijzen zij hiertoe diende binnen te brengen. De verzoekende partij had gebruik kunnen maken van deze gelegenheid om haar eventuele argumenten ter verdediging van haar zaak mee te delen.

Indien de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing, eerst haar motivering mondeling dient mee te delen aan de verzoekende partij zodat deze zich eerst kan verdedigen ten aanzien van deze motieven, kan zij niet gevolgd worden. Dergelijke verplichting is niet wettelijk voorzien.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de rechten van verdediging aannemelijk.

Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij sollicitatiebewijzen heeft toegevoegd aan haar aanvraag of op een later tijdstip heeft overgemaakt. De bewijslast rust op de aanvrager. Het is de verzoekende partij die haar aanvraag voldoende moet stofferen. In casu kan de verzoekende partij haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij. In zoverre de verzoekende partij stukken voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad er op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die werden voorgelegd na de bestreden beslissing. Het staat de verzoekende partij echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en er voor te zorgen dat deze aanvraag ditmaal voldoende gestoffeerd wordt.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat de omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd ter staving van de aanvraag in elk geval moeten worden onderzocht en dat zulk tot uiting moet komen in de motivering van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij is ingegaan op de verschillende stukken die door de verzoekende partij bij haar aanvraag werden gevoegd. De verzoekende partij toont niet aan met welke stukken of argumenten die door haar werden aangebracht, geen rekening zou zijn gehouden. In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij duidelijk weer waarom deze stukken niet volstaan als een afdoende bewijs dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij meent dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met de werkloosheidsuitkeringen nu er geen bewijzen voorlagen van het actief zoeken naar werk, wijst de Raad erop dat artikel 40ter, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking worden genomen voor zover de partner kan bewijzen dat hij actief zoekt naar werk. Aldus bekritiseert de verzoekende partij de wettelijke bepaling. Het komt echter niet aan de Raad toe om de wetskritiek van de verzoekende partij te onderzoeken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding.

Waar de verzoekende partij van oordeel is dat er een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd, wijst de Raad erop dat een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze tenminste gelijk moeten zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In casu ontvangt de Belgische referentiepersoon een werkloosheidsuitkering doch werd niet bewezen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, zodat de bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen. Er werden dus geen bestaansmiddelen bewezen. Gezien de bestaansmiddelen onbestaande zijn, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet uit te voeren en daaromtrent evenmin te motiveren in de bestreden beslissing (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Noch maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet of van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Tot slot voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze stelt dat door haar uitwijzing artikel 8 van het EVRM zal worden geschonden. Dit onderdeel van het middel heeft duidelijk betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de

algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating tot verblijf.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke (billijke?) belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij, hoewel het bestaan van een gezinsleven niet betwist wordt. Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot

een belangenafweging aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen in zoverre gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre gericht tegen de beslissing van 10 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU